

Spis Nao 45/2007 byl spojen se spisem číslo Nao 44/2007 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Vorlický, stavební stroje, spol. s r. o.**, se sídlem Valdecká 377, Hořovice, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2006, č. j. 22070-10-06, a ze dne 13. 6. 2006, č. j. 3567/1000/2005/2006/Ba/Št, vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 187/2006 a sp. zn. 7 Ca 69/2007, o námitce podjatosti soudce Městského soudu v Praze Mgr. Aleše Sabola,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Nao 44/2007 a sp. zn. Nao 45/2007 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Spojená věc bude nadále vedena pod sp. zn. Nao 44/2007.
- II. Soudce Městského soudu v Praze Mgr. Aleš Sabol **není vyloučen** z projednávání a rozhodnutí věcí vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 187/2006 a sp. zn. 7 Ca 69/2007.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 3. 7. 2006 domáhal soudního přezkumu shora označených rozhodnutí žalovaného, kterými mu žalovaný udělil pokutu ve výši 20 000 Kč za porušení ustanovení § 13 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, a pokutu ve výši 10 000 Kč za nesplnění opatření uložených žalovaným ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 písm. e) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci. Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 14. 9. 2006 vyzval žalobce, aby mimo jiné doplnil skutkové a právní důvody, pro které uvedená rozhodnutí žalovaného napadá. Žalobce svoji původní žalobou doplnil podáním doručeným soudu dne 16. 11. 2006. Městský soud v Praze posléze svým usnesením ze dne 6. 2. 2007, č. j. 7 Ca 187/2006 - 20, rozhodl o tom, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2006, č. j. 3567/1000/2005/2006/Ba/Št, se vylučuje k samostatnému projednání.

Ve svých podáních ze dne 19. 3. 2007, které k nyní již samostatně projednávaným věcem žalobce zaslal, mimo jiné uvedl, že při nahlížení do příslušných soudních spisů zjistil, že „*ve složce není založen jediný doklad, ze strany soudu z kterého by bylo zřejmé,*

že žalovaná strana byla o žalobě proti ní aspoň informována.“ Žalobce se domnívá, že bez jeho snahy danou věc řešit by se jí zřejmě nikdo nevěnoval. Na závěr svých téměř identických podání pak zejména konstatoval, že namítá podjatost příslušného soudce, neboť ten brání vymáhání práv; současně žalobce požádal soud, aby se jeho žalobami začal neprodleně zabývat. Na základě uvedených podání vyzval Městský soud v Praze žalobce svými usneseními ze dne 18. 4. 2007, č. j. 7 Ca 187/2006 - 35 a č. j. 7 Ca 69/2007 - 19, aby ve lhůtě 10 dnů uvedl jméno soudce, kterého se týkají skutečnosti tvrzené v námitce podjatosti; soud současně žalobce poučil o tom, kterému senátu byla věc přidělena v souladu s rozvrhem práce k projednání a rozhodnutí. V reakci na toto usnesení pak zaslal žalobce Městskému soudu v Praze podání, v nichž výslovně konstatoval, že soudcem, jehož podjatost namítá, je Mgr. Aleš Sabol.

Soudce Mgr. Aleš Sabol v úředních záznamech ze dne 18. 6. 2007, č. j. 7 Ca 187/2006 - 38, a č. j. 7 Ca 69/2007 - 21, k namítané podjatosti sdělil, že nemá poměr k věci ani k účastníkům řízení; nepodílel se ani na projednávání nebo rozhodování dané věci u správního orgánu.

Věc byla dne 27. 11. 2006 předložena k rozhodnutí o námitce podjatosti Nejvyššímu správnímu soudu, který tuto námitku neshledal jako důvodnou. Vzhledem k tomu, že se v případě uvedených námitok podjatosti jedná o návrhy, které spolu nepochybně skutkově souvisí [§ 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], rozhodl Nejvyšší správní soud k projednání námitok podjatosti o spojení výše označených věcí, které jsou jinak v řízení o žalobě u Městského soudu v Praze vedeny samostatně. Spojení těchto věcí pro řízení u Nejvyššího správního soudu má nepochybně své opodstatnění i s ohledem na totožnost účastníků řízení, shodné právní hodnocení sporného právního problému a v neposlední řadě zejména ve skutečnosti, že je namítána podjatost téhož soudce.

O věci samé pak Nejvyšší správní soud uvážil následovně:

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též s. ř. s.), jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník řízení nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud považuje nejprve za nezbytné připomenout, jak ostatně vyplývá z již konstantní judikatury tohoto soudu, že vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí věci postupem podle § 8 odst. 1 a odst. 5 s. ř. s., lze jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů [srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16 (www.nssoud.cz)]. Tento postup je přitom nepochybně v souladu s ústavní zásadou, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Za závažné důvody, které by svědčily ve prospěch

podjatosti Mgr. Sabola tedy rozhodně nelze považovat skutečnost, že tento soudce delší dobu podle názoru žalobce „brání vymáhání práva“, a to navíc za situace, kdy žalobce toto své tvrzení založil pouze na vlastních poznatcích z nahlédnutí do předmětných soudních spisů. Jak ostatně výslovně konstatuje již výše citované ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s., důvodem k vyloučení soudce nemohou být bez dalšího okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení v projednávané věci. Soudy ve správním soudnictví v souladu s § 56 s. ř. s. přednostně vyřizují zejména návrhy na přiznání odkladného účinku, návrhy na předběžná opatření, návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce. Dále pak soudy ve správním soudnictví přednostně vyřizují návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zajištění cizince a rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i v dalších případech, stanoví-li tak zvláštní zákon. Žádný ze zákonem takto stanovených důvodů pro přednostní vyřízení se ovšem na předmětnou věc nevztahuje.

K právnímu posouzení předmětné námitky podjatosti Nejvyšší správní soud ještě dodává, že žalobci jakožto účastníku řízení náleží celá škála procesních oprávnění, jež zajišťují zejména jeho právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod); v případě, kdy tak není spokojen s délkou řízení ve své věci, může využít jiných nástrojů, které mu k tomu právní řád dává (zde například stížnost na průtahy řízení ve smyslu ustanovení § 164 a násl. zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, podaná předsedovi příslušného soudu). Takovým nástrojem ovšem není a nemůže být námitka podjatosti.

V projednávané věci tedy u soudce Mgr. Aleše Sabola nebyl prokázán žádný vztah k věci ani k účastníkům, a proto bylo o návrhu na jeho vyloučení z projednávání a rozhodování věci vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 187/2006 a sp. zn. 7 Ca 69/2007 rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.

Nad rámec samotného věcného posouzení namítané podjatosti Mgr. Sabola je nicméně Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že do určité míry chápe znepokojení žalobce nad délkou soudního řízení v jeho věci. Z příložených soudních spisů v předmětných věcech vedených u Městského soudu v Praze se totiž podává, že žalobce žalobu soudu doručil již dne 7. 7. 2006. Až dne 14. 9. 2006 byl ovšem poučen mimo jiné o tom, že má tuto žalobu doplnit; žalobce tak učinil podáním doručeným Městskému soudu v Praze dne 16. 11. 2006. V návaznosti na to až dne 6. 2. 2007 (tedy více než půl roku po podání žaloby) vyloučil Městský soud v Praze žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2006, č. j. 3567/1000/2005/2006/Ba/Št, k samostatnému projednání. Teprve dne 16. 3. 2007 byl pak žalobce vyzván, aby zaplatil příslušný soudní poplatek. V současnosti již tedy uplynul rok od podání žaloby, aniž by soud započal s jejím věcným projednáním, přičemž je zřejmé, že taková délka řízení v dané věci není způsobena pouze mnohdy nesprávným procesním postupem žalobce. Závěrem proto Nejvyšší správní soud pouze připomíná, že podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána mimo jiné i bez zbytečných průtahů, přičemž postup Městského soudu v Praze v předmětné věci nepochybně nebyl vždy zcela v souladu s uvedeným ústavním principem, jehož nezpochybnitelný význam již opakovaně zdůraznil jak Ústavní soud, tak i Evropský soud pro lidská práva.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2007

Nao 45/2007 - 25

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu